

горѣ отъ годеницата. Пѣяньето слѣдователно на двамата и-
ноцы бѣше за Естевана послѣднѣйтъ вопль на умирающето
му отечество. До като траяше правилото, пламенныйтъ то-
зи патриотъ съ наведена глава никакъ не са мърдаше, но
когато Жуанъ д' Авила запѣ « *Приидите послѣднее цѣло-
ваніе,* » той са събуди като отъ сънь и са приближи до
Долора. Тогасъ са той осѣти че любовта му къмъ отече-
ството не можаше да навье любовта къмъ годеницата му,
и че като я покровителствова и усяжда щастіето ѣ той
струва тоже богоугодно дѣло. Въ сѣшата минута двама
Гардунцы влѣзохъ въ пещерата за да земѣтъ носилото.
Долора разумѣ че послѣдната минута настанѣ, и при си-
чкыя си тѣхъ характеръ обладавана отъ твърда воля, тя
пристѣпи къмъ носилото, на което са покояше баща ѣ. Е-
стеванъ поиска да я въспре.

— Остави ма, рече тя, като го оттикваше тихо, оста-
вима да му кажѣ послѣднето *сбогомъ!* и като стигнѣ до
носилото колѣнчи, наведе са на възделѣнныя мъртвецъ,
цалунѣ му челото три пѣти, и като са исправи, отиде и
сѣднѣ на найотстраненото мѣсто на пещерата. И тогасъ
като изгуби мѣжеството си, покры си лицето съ рѣдѣ, за
да не гледа вече какво става. Естеванъ и Жуана я изгледахъ
съ вниманіе. Гардунцытъ пренесохъ носилото въ друга по-
отдалечена и по голѣма пещера, дѣто гы чакахъ осемъ съ-
братія мѣжбе и жены. Като са сложи носилото на земята,
двѣ *ковертѣ* отъ постарытъ приближихъ са до трупа.

Сѣка отъ тѣхъ държѣше по единъ ножъ. Тѣ положи-
хъ трупа на една масса, открыхъ го и както бы напра-
вилъ единъ анатомъ, извадиха червата и сърцето съ невѣ-
роятно искусство. Двама Гуапы зехъ червата, турихъ гы
на носилото, порѣсихъ гы съ ароматы и гы закрыхъ съ
коприняно платно. Гардунцытъ колѣничили около носило-
то измърморохъ нѣкон молитвы и го снесъ въ гроба който